

ním cest (č. 7 § 3), větší než s opravami chodníků, neboť stupeň nebezpečnosti má význam jen pro zařazení podniku do nebezpečenské třídy a nebezpečného procenta, jest však irelevantní pro řešení otázky, zda podnik podle zákonné normy jest úrazové pojistné povinnosti podroben či nikoli. Námitka stížnosti, že zakládání chodníků jest stavbou podle č. 4. § 3 od úrazové povinnosti osvobozenou, vyvrácena jest již předcházejícími vývody, jimiž bylo doličeno, že stavby chodníků nutno pokládati za stavby cest, uvedené zvláště pod č. 5 § 3, tedy nikoli za stavby a opravné práce vyňaté z pojistné povinnosti podle č. 4 téhož §. — — —

Č. 9995.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: »Příležitostní« ve smyslu § 2, odst. 1 zák. č. 221/24 není práce námezdní již proto, že je odměňována jen v naturáliích a že je konána libovolně ve volných chvílích.

(Nález ze dne 7. září 1932 č. 6727/30.)

Prejudikatura: Boh. A 8842/30.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v M. proti zemskému úřadu v Praze o pojištění pro případ nemoci, invalidity a stáří.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebními výměry z 23. srpna 1929 předepsala okresní nemocenská pojišťovna v M. lesnímu ředitelství v M. za zaměstnance a období ve výměrech těch uvedených pojistné nemocenské, invalidní a starobní. Stížnosti, jež na tyto výměry podalo jmenované ředitelství, v nichž namítalo, že zaměstnanci ve výměrech uvedení pojištění podle zák. č. 221/24 nepodléhají, poněvadž šlo o zaměstnání vedlejší a příležitostné, vyhověl okresní úřad v Milevsku výměrem z 5. listopadu 1929 a zrušil napadené platební výměry s odůvodněním, že výsledkem zaměstnanců v úvahu přicházejících vyšlo najevo, že při kácení dříví pracovali pouze za chvůj a odpadkové dříví, aniž dostali peněžitou odměnu, do práce chodili pouze libovolně podle volného času; nešlo tudíž o zaměstnání z povolání, nýbrž pouze příležitostné, takže nejsou splněny předpoklady § 2 cit. zák. Současně byla pojišťovna ve smyslu § 174 cit. zák. uznána povinnou vrátiti st-lce případně již zapravené pojistné se čtyřprocentními úroky.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zemský úřad v Praze odvolání pojišťovny a potvrdil výměr okresního úřadu z důvodů v něm uvedených.

O stížnosti uvažil nss toto:

Na sporu jest otázka pojistné povinnosti podle § 2 odst. 1 zák. č. 221/24, podle něhož jsou podle tohoto zákona pojištěni, kdož vykonávají práce nebo služby na základě smlouveného poměru pracovního, služebního neb učňovského a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně.

Odůvodnění nař. rozhodnutí připouští jen ten výklad — a tak je také stížností pojímáno —, že žal. úřad popřel pojistnou povinnost uvedených

zaměstnanců podle cit. § 2 odst. 1. jediné z důvodu, že zaměstnání jejich u zúčastněné strany bylo příležitostné. Že zaměstnání je příležitostné, dovedl úřad z těchto zjištění: že zaměstnanci pracovali pouze za chvůj a odpadkové dříví, aniž dostali peněžitou odměnu, že do práce chodili pouze libovolně podle volného času. Považoval tudíž za kriteria práce příležitostné podle cit. předpisu zákonného nepobírání mzdy v penězích a nedostatek určení pracovní doby se strany zaměstnavatele. Tento názor není však správný a právem stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost.

Nss vyslovil již častěji (srov. na příklad Boh. A 8842/30 a nálezy v něm citované), že o zaměstnání příležitostném podle cit. zák. — jež třeba přesně lišiti od zaměstnání vedlejšího — lze mluvit jen tenkrát, je-li dotyčná činnost podle obsahu smluvního závazku zjevem nahodilým, ojedinělým, krátce trvajícím, takže pro tuto nahodilost a krátkodobost netvoří řádný zdroj příjmů osoby pracující. Otázku, zda jest tu práce příležitostná, třeba řešiti z povahy toho kterého pracovního poměru, nikoli jen ze životního postavení zaměstnancova, a je vždy přihlížeti v první řadě, jde-li o pracovní poměr rázu trvalejšího čili nic.

Z nař. rozhodnutí není patrné, že by žal. úřad byl popřel pojistnou povinnost zmíněných zaměstnanců snad proto, že mezi zaměstnanci a zúčastněnou stranou nebylo vůbec smluveného poměru pracovního nebo že šlo o zaměstnání vedlejší. Příležitostnou není však podle hoření definice námezdní práce již proto, poněvadž není odměňována v penězích, nýbrž v naturáliích, a poněvadž není smluvena pracovní doba, nýbrž práce je konána libovolně ve volných chvílích.

Z uvedeného jest patrné, že žal. úřad zákon, t. j. pojem prací příležitostně konaných, si nesprávně vyložil, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. Bude na žal. úřadě, aby sporný případ znova posoudil a při tom se řídil hořejšími výklady.

Č. 9996.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: Podléhá pojistné povinnosti nezletilý syn, zaměstnaný v obchodní živnosti otcově?

(Nález ze dne 7. září 1932 č. 8232/30.)

Prejudikatura: Boh. A 7129/28, 8649/30.

Věc: Ústřední sociální pojišťovna v Praze a okresní nemocenská pojišťovna v Žatci proti zemskému úřadu v Praze o pojištění nemocenské, invalidní a starobní.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebními výměry č. kat. P 412 předepsala okresní nemocenská pojišťovna v Žatci Josefu St., obchodníku ve St., pojistné nemocenské, invalidní a starobní za syna Ottu St., který se u vlastního otce učil živnosti obchodní, a to za období od 1. července 1926 do 30. června 1928 částkou 709 Kč 68 h.